

benedikt

STRAVI NO: Pro itajte što su partizanski demoni radili Zagrep anima nakon “oslobo enja”

Friday, 14 November 2014 Written by: [milanN](#)

Kroz cijelo vrijeme trajanja bivše države u školi smo u ili o „narodnooslobodila koj borbi“ i o „oslobo enju“ koje je uslijedilo u svibnju 1945. godine. Dakle, uskoro e biti 70. obljetnica tog doga aja kojeg i danas s oduševljenjem slave stari i ne baš stari „antifašisti“. Ove godine oni su u Gornjogradskoj vije nici uprili ili „sve anu akademiju“. Okupilo se je tamo birano društvo – **Darinko Kosor, Milorad Pupovac, Ivan Fumi** , ali cijelom doga aju „za in“ je dao zagreba ki gradona elnik **Milan Bandi** , ovjek za sve manifestacije, od Križnog puta i hodo aš a do „druga Tita“.

Bez da ga je itko prozvaio, on je izustio i slijede e: „Antifašisti ki borci, mrtvi i živi, simbol su slobode i otpora, a svoje živote žrtvovali su za Domovinu i oslobo enje od nacifašisti kih okupatora i endehazijskog terora“. To je izvalio ovjek koji ide na mise i moli Boga. Je li mogu e da osoba na takvom položaju i takvog ugleda ne zna kako su ti antifašisti ki borci „osloba ali“ Zagreb i Zagrep ane od njihovog dostojanstva, imovine i života?

Dok su se po austrijskim, a još više slovenskim poljima i šumama tek pripremale orgije najbolesnijeg ubijanja ljudskih bi a samo zato jer se ne slažu s „antifašistima“, stanovnici Zagreba koji nisu pobjegli bili su partizanima odmah pri ruci, pa nisu morali ekati. Ubijanje bez granica moglo je po eti bez oklijevanja.

Povijesnih dokumenata koji o tome svjedoče ima u izobilju. Ovaj put prisjetimo se samo nekih od njih. itaju i stara svjedočanstva uvijek se mora upitati: Što se to dogodi s ljudskim umom da je spreman svom bratu ili sestri uiniti tako nešto?

Nostrave na Rebru

Jedan od preživjelih svjedoka tog partizanskog užasa Ivan Štik Markov koji je tada bio domobran-intendant-opskrbnik, ovako opisuje nostrave u bolnici „Rebro“, 9/10 svibnja 1945. godine:

„Oko jedan sat poslije ponoći došla je dežurna naša sestra s krunicom u ruci i rekla mi: „Gospodine, partizani su opkolili bolnicu!“ Pošao sam k prozoru u namjeri da skočim, ali su me u tome spriječila naša sestra. Stigla su i ona dva bolničara i umirili me.

Ujutro nam je naloženo da svi siđemo u krug bolnice i da se razvrstamo po rodovima vojske. Bolničari su me strpali u civile. Domobranima je odmah naloženo da ranjenike snose u bolnički podrum, da pripreme sve odjele za prijem ranjenih partizana. Zbog lijepog rukopisa mene su odredili da popisujem prispjele ranjenike, jer su bolničari svjedočili kako sam sakat u nogu, što sam ja i prihvatio. Kad su domobranci snijeli ranjenike, nekamo su ih otjerali.

Oko 22 sata desetak naoružanih partizanki sišlo je u podrum k ranjenicima. Tukle su ih, maltretirale i izvrtale krevete ne osvrćući se na njihove jauke i zapomaganja. Jednoj partizanki od udaraca je ostao u pesnici zalomljen zub nekog ranjenika, pa je došla da joj se to izvadi. Dok je liječnik vadio, ja sam joj pridržavao ruku.

Nešto poslije ponoći, tj. 10. svibnja 1945, stigla su dva kamiona s partizanima koji su opkolili bolnicu. Premda u velikom strahu, ipak smo sve gledali s prozora. Dovedi su i osam zarobljenih Nijemaca i poslali ih u podrum ranjenicima. Htio sam vidjeti što rade. Uzeo sam knjigu u koju sam uvodio prispjele partizanske ranjenike i krenuo k vratima. Partizan stražar dočeka me je sa psovkom i nije mi dao proći. Oštro sam mu rekao: „Ti radi svoj posao, a mene pusti da ja radim svoj. Gdje je komandir?“ Na to me je pustio. Prošao sam na ulaz gdje su parkirani kamioni. U prolazu sam vidio kako četiri njemačka zarobljenika na nosilima donose ranjenike, dvojica ih za ruke i noge ubacuju u kamione, a preostala dvojica na kamionu slažu ih pod ceradu jednog na drugoga, kao drva-cjepanice. Ranjenici su jaukali, zazivali Boga, sv. Antu, majku, žene, djecu i slično, na što se nitko nije obazirao. Pored njih je, dok su to

radili, stajao jedan partizan s uperenim automatom u zarobljenike, te moj prolazak nije ni primijetio. Im sam ušao u bolnicu, pozlilo mi je od onoga što sam vidio. Sve sam ispričao svojoj sestri i dvojici bolničara i zamolio ih da šute.

Kad su potovarili ranjenike, kamioni su krenuli prema Maksimiru i najednom se zaustavili. Gonjen znatiželjom krenuo sam u bolničku komorantulu iz bolničke koga kruga, ali me je stražar zaustavio. Vratio sam se u zgradu za bolničko osoblje i s balkona gledao kako ranjenike vade iz kamiona i bacaju u jamu jednoga na drugoga. Kad su ih povadili, na tu gomilu ranjenika pucali su iz automatskog oružja. Poslije su Nijemci zarobljenici zagrnuli jamu, iskopali sebi drugu u kojoj su oni postrijeljeni. Prema nekim proračunima iz bolnice Rebro odvučeno je oko 280 ranjenika.

„Podsljemenska“ puna grobova

Bolnica Rebro bila je samo mali djelić, iako ekstremno brutalan, tadašnjeg partizanskog divljanja po Zagrebu. Današnja uvučena podsljemenska zona, statusni simbol novokomponiranih bogataša, kao i cijela Zagrebačka gora, posuti su kostima nedužnih ljudi ubijenih samo zbog „maršalove“ ideje, da nacionalno svjesni Hrvati moraju nestati iz njegove „despotije“. O tome svjedoči izvještaj Miroslava Haramije „o radu na pokapanju lješina i strvina na teritoriju Mjesnog Narodnog Odbora u Građanima“:

Dana 10. maja nakon što je svršila borba, između Narodno Oslobodilačke Vojske to jest Jugoslavenske Armije i neprijateljske vojske koja je poražena, pristupilo se radu na pokapanju lješina i strvina, kojih je bilo mnogo, te su predstavljale opasnost po zdravlje tamošnjeg stanovništva, kao i stanovništva Zagreba.

Radovi su vršeni pod vodstvom drugara Ferde Negra, a pod nadzorom drugara Haramija Miroslava, obojica članovi Narodno Oslobodilačkog Odbora Građani, a uz pomoć tamošnjih seljaka koji su se svi odazvali pozivu na rad koji je bio ogroman i od velike važnosti.

Sve lješine i strvine su pokopane na prikladnim mjestima uz prethodnu dezinfekciju krećnim mlijekom, kaporitom i lyzolom u propisno duboke jarke, te propisno zagrnute zemljom.

Ti i danas većinom neoznačeni grobovi nalaze se na mnogim mjestima u **Graanima**, uzduž hodočasničke staze zvane **„Stepinčev put“ prema Mariji Bistrici, kao i na Zagrebačkoj gori do samog Sljemena**. To znači da brojni planinari i sportaši, ni krivi ni dužni, možda hodaju po kostima nedužno umorenih. Neki od stanovnika famozne „podsljemenske zone“ možda za vrijeme šetnje vlastitim vrtom prelaze preko ostataka pobijenih. Pa i sami hodočasnici koji pješice putuju za Mariju Bisticu prolaze pokraj grobišta. Jedan od njih je barem jednom bio i već spomenuti gradonačelnik Milan Bandić koji je sudjelovanjem u tim vjerskim manifestacijama prikupio mnogo glasova vjernika. Tako je i on stupao kroz tu sumanutu partizansku „aleju zločina“ iako na to vjerojatno u tim trenucima nije pomišljao. No sada zločince naziva „simbolima slobode i otpora“ i uzdiže ih u zvijezde, kao da o njihovim groznim zločinima ne zna ništa i to danas kada je o tome toliko toga napisano i objavljeno.

Mili Budaku pokazali silovanu i ubijenu kćer

Same brojke grobišta i žrtava ni približno ne opisuju upravo sotonsku nasladu ubojica nad patnjama žrtava. U zlostavljanju i ubijanju žrtava grada Zagreba 1945. godine sudjelovala je tzv. „Lajbek milicija“ koja se je oblačila u nošnju sličinu prigorskoj, što nije dokazano, ali zločini su na žalost bili vrlo stvarni. U toj postrojbi ubojica posebno su se „istaknule“ partizanke. Nekoliko je kuća pretvoreno u morbidnu „javnu kuću“ za partizanske oficire, nakon čega su zarobljene djevojke i žene na odvratan način ubijane. U jednoj takvoj kući strave svoj mladi život na jeziv način je završila Grozda Budak, kćerka Mile Budaka. Nakon mnogostrukog silovanja i mučenja, partizanke su joj stolarskom pilom pilile udove vrlo polako. Izvor ovih podataka, načelnik Vojnog suda II armije dr. Gabrijel Divjanović, tvrdio je štoviše, kako je svako mučenje snimljeno fotoaparatom, te su oni i Vlado Ranogajec slike unakažene i ubijene kćerke pokazali ocu žrtve Mili Budaku prije nego su ga ubili.

Grozda i Mile Budak

Ubijali siroćad

U **Pustodolu** je pobijeno preko 500 muške i ženske djece u dobi od 7 do 15 godina, štiti enika Državnog zavoda odgoja djece, koja su u ratu izgubila oba roditelja. Prema osobnom svjedočanstvu Miroslava Haramije, koji je po nalogu organa "narodne vlasti" izvršio dezinfekciju grobnica na **građanskom području**, izgled trupala ukazivao je na bolesno stanje uma i zvjersko ponašanje počinitelja."Žrtve su bile strahovito unakažene. Stratišta su bila puna raskomadanih i unakaženih golih ljudskih tijela.

Živim ljudima vadili srce, jetre i maternice

Glave su im bile odsječene ili raskoljene sjekirama, bili su im prerezani grkljani, odsječeni udovi, spolni organi i dojke. **Većini žrtava zaživotno su vadjeni utrobni organi, većinom srca, jetre i maternice**". Nakon izvršene dezinfekcije, pregled grobnica obavili su sanitarni inspektori Higijenskog zavoda u Zagrebu Sabadoš i Farkaš, te opunomoćenici istog zavoda, dr. Berlot i dr. Sindik.

Tijekom očitovanja Berlot se onesvijestio, a Sindik je dobio živčani slom i neko vrijeme liječio se je na psihijatriji. **„Lajbek diviziji” pripisuje se ubojstvo oko 15 000 nedužnih ljudi do kolovoza 1945. godine kada je raspuštena**. Do danas nitko od tih zlikovaca nije odgovarao za svoja zlodjela. Također ni jedna masovna grobnica u Zagrebu nije sudski ekshumirana.

Bježe i od svoje savjesti, oko Jovani , koji je osobno zapovijedao tim udovišnim nedjelima, pobjegao je odmah po utemeljenju Republike Hrvatske u Beograd, gdje je umro skrivajući se u vojnom stanu bez imena na vratima.

Bilo bi dobro da se oni kojima se pastu na um „svečano obilježavanje 70. obljetnice oslobođenja Zagreba“ sljedeće godine, sjete na te užasne činjenice o „osloboditeljima“, da ne organiziraju „svečane akademije“ u sastavu zvjerskim ubojicama, nego da smognu snage i ispričaju se žrtvama. Politikari bi opet trebali paziti kakve riječi koriste kada govore o udovišnim ubojicama na čelu s „drugom Titom“.

Izvor: Mario Filipi/Dragovoljac.com/sloboda.hr

ultrasstrel evina 29. January, 2016. at 15:26 [Reply](#)

Mostar dva dana nakon ulaska partizana, god.1945.

Kod lu kog mosta je bila kavana koju su vodile dvije sestre Hrvatice. Ispred kavane je bila poljana gdje su partizani igrali nogomet sa glavom jedne od nesretnih sestara. **Kanali pored ulica su bili puni leševa mjesecima.**

Svjedok: Ljekarnik iz južnog logora koji se izvukao tako što je zadnjih mjeseci rata u Mostaru partizanima doturao lijekove i njegova žena koja i danas živi u Mostaru.